

ВЕЛКО МЕРУДА

Това е псевдонимът на единия доста известен писател, за когото твърде малцина се интересуват. Не е отдавал въобще никаква творческа си, и тъй-гизага само любителна, катко не върви да работи извън старите списания. Най-известни от творчеството му са неговите сонети. Във списанието Зора, Меруда е писател и още един цикъл песни, под название Италия, някои от които са превъзходни и по мисъл и по изпълнение, но за които

още на времето критиката не налягала, че за такива спосов няма нужда да се ходи въ Италия — те могат да бъдат написани и въкъм, по цялост. Бележката на критиката не е несправедлива, като се земе предъ видъ хвалбата на автора че песните му са резултат на неговото пребиване въ романа край на Данте. Живн и непосредствени впечатления отъ Италия няма вече никакъ въ тия песни, а неоплава се намери кой и да познае, че те са, 9/10, преводи отъ ита-

лианските песни, главно отъ Стенети и Понцани. Не само най-хубавите песни отъ цикла (Екхо, Велувий, Въ Понлеа, На единъ нещастенъ поетъ, Милполъ, Въ помпейския муръ и др.) но и най-безсмисленните, и те, са преводи. Дори нашите български четци могат да видятъ, че работата стои тъй — по превъзходната сбирка отъ г. Ив. Вазова. То е въпросъ който малцина може да интересува; но интересното е че дори нашата поезия може да контролира чуждите, и г. Вазовъ, както въ много други неща, и тука дава най-добри материали за такъвъ контролъ. Ако тука работата беше за заемане теми и тяхната малко или много самостоятелна обработка (както е напримеръ при Елиаде), то въпроса за контролъ би билъ съвсемъ лишенъ, би билъ чисто историко-литературенъ. Но тука вече нима чисти преводи, а скритите